

§ 17.

Parterne kunne ikke blot fordre, at en Dommer skal vige sit Sæde i de i § 15 angivne Tilfælde, men enhver af dem kan fremsætte Indsigelse mod, at en Dommer beklæder Retten, naar andre Omstændigheder foreligge, som ere egnede til at vække Tvivl om hans fuldstændige Upartiskhed. I Tilfælde af den sidstnævnte Betskaffenhed kan ogsaa en Dommer selv, naar han frygter for, at Parterne ei kunne have fuld Tillid til ham, vige sit Sæde, selv om ingen Indsigelse mod ham fremsættes.

De Spørgsmaal, der maatte opstaa i Henhold til nærværende Paragraf, afgjøres paa samme Maade, som i § 16 er bestemt med Hensyn til de i § 15 omhandlede Tilfælde.

§ 18.

Indsigelse mod, at en Dommer beklæder Retten, bør fremsættes ved Forhandlingens Begyndelse, under Hovedforhandlingen før Anklagekriftets Oplæsning, Indsigelse mod en Nævning før Eodtrækningens Begyndelse, jfr. § 16, 2det Stykke. Senere Fremsættelse af den heromhandlede Indsigelse tillades kun, naar det skønnes at have været umuligt at fremkomme med den i rette Tid, eller Parten har været i ham utilregnelig Uvidenhed om de Omstændigheder, som begrunde Indsigelsen.

Dommeren er pligtig, hver han af egen Drift skal eller vil vige sit Sæde, at gjøre dette, førend Forhandlingen begynder, eller under Hovedforhandlingen før Anklagekriftets Oplæsning, medmindre den Omstændighed, som begrunder hans Inhabilitet, er indtraadt senere.

§ 19.

Spørgsmaal, om en Dommer af egen Drift skal eller maa vige sit Sæde, afgjøres, uden at Parterne have Udgang til at ytre sig.

Indsigelser fra Parternes Side mod en Dommers eller Nævnings Habilitet behandles i procesfvel Henseende som andre Formalitetsindsigelser.

§ 20.

Kjendelser, hvorved en Underretsdommer erklærer at ville vige sit Sæde, eller hvorved det paalægges eller tillades en Dommer i en Kollegialret at vige sit Sæde, eller hvorved en Nævning udelukkes, kunne ikke angribes ved noget Retsmiddel. Imod Kjendelser, hvorved Indsigelser imod en Dommers eller Nævnings Inhabilitet forcastes, eller hvorved Dommerens egen Begjæring om at maatte vige sit Sæde afflaas, kan der finde Bepværing Sted. Naar det strax forlanges, kan i denne Anledning en kort Udsættelse af Sagen tilstaa.

§ 21.

Fra det Dieblit af, da Retskjendelse for, at en Dommer skal eller maa vige sit Sæde, er affagt, er denne Dommer kun berettiget til at foretage saadanne Handlinger i Sagen, som ei kunne opsættes.

§ 22.

De om Dommere givne Forfrister finde ogsaa Anvendelse paa Retsskrivere. Afgjørelsen af Habilitetsspørgsmaalet tilfalder den Ret, ved hvilken Retsskriveren er ansat.